

Dilino og Djævelen. Fra bogen Sigøjnereventyr

Indsamlet og genfortalt af Marie Voříšková
Illustreret af Mila Doleželová
På dansk ved Else Faber
Udgivet på forlaget Fremad i 1968

Der var engang en kulsvierfamilie, far, mor og tre sønner - og de var sigøjnere. De to ældste sønner var velbegavede og dygtige, men den tredje var en dumrian og klodsmajor. Han hed Dilino. Lige gyldigt hvad han skulle lave, så gik det galt. Til sidst syntes man, at det var sikrest, at han slet ikke bestilte noget. Kulsvieren og hans to sønner lavede trækul ude i skoven, men et år var vinteren meget streng, og der var brug for så meget trækul, at de ikke kunne overkomme arbejdet.

”Hvorfor siger du ikke til Dilino, at han skal hjælpe os?” sagde de to brødre gnavent til deres far. Han kaldte på Dilino og sagde til ham: ”Kan du ikke se, at vi er ved at slide os ihjel, mens du bare ligger og dovner ved ovnen uden at røre en finger.”

”Jamen, jeg vil da være glad for at hjælpe jer, far,” svarede Dilino. ”Fortæl mig, hvor jeg skal gå hen, og hvad jeg skal gøre.”

”Man skulle tro, du lige var faldet ned fra månen,” sagde faderen vredt. ”Hvor du skal gå hen? Ud i skoven selvfølgelig! Og hvad du skal gøre? Du skal naturligvis lave trækul!”

”Jamen, det skal jeg nok,” svarede Dilino og ville skynde sig af sted.

”Hov, vent lidt!” råbte faderen efter ham. ”Du skal have en økse og en sæk med.”

”Hvad skal jeg med en økse og en sæk?” spurgte Dilino forbavset.

”Til brændet og til kullene,” svarede faderen.

”Nå, sådan,” sagde Dilino, tog øksen og sækken på nakken og gik ud i skoven. Her gik han rundt, indtil det begyndte at skumre. Han fløjtede i vilden sky, og en gang imellem spekulerede han også på, hvordan man mon laver trækul. Jeg må nok tænde et bål, men hvor skal jeg få trækul fra? Det har de ikke fortalt mig noget om. Og hvad skal jeg med øksen? Skal den bruges til trækullet eller til brændet? Og hvad skal sækken bruges til. Fanden tage mig, om jeg forstår et muk af det hele.

Nu var det blevet aften, men den dumme Dilino havde stadig ikke fundet ud af, hvordan han skulle lave trækul. Han fik en skrækkelig hovedpine af at spekulere så meget, og så bestemte han sig for at gå hjem og få det forklaret en gang til mere nøjagtigt. Men da han nærmede sig deres hus, var han ikke glad for at komme tomhændet.

”Jeg er sikker på, at far og mine brødre vil skælde mig ud og kalde mig et fjols,” mumlede han. ”Men det er nu også deres egen skyld. De kunne jo have forklaret mig ordentligt, hvad jeg skulle gøre.”

Da han sådan traskede af sted og blev mere og mere vred på de andre, så han et gammelt hult træ. ”Du skulle fældes,” sagde han, ”du er ikke bedre værd, og du tager pladsen op for de unge træer.” Og da han var så vred, gav han træet et hug med sin økse. Det dirrede i træet, og det lød, som om det sukede.

"Hvad sukker du for?" sagde Dilino irriteret. "Du er jo så ormstukket som en hul tand, du skal væk!" Han svingede igen øksen og gav træet et hug.

Men i det gamle hule træ sad der en djævel. Han boede der, han var nemlig blevet smidt ud af helvede, fordi han havde lavet utyskestreger, og kongen i helvede, Beelzebub, havde tryllet ham ind i træet. Her skulle han blive i syv år, syv måneder og syv dage, hvis han kunne holde det ud, skulle han få tilgivelse og måtte komme ned i helvede igen. Men hvis han stak af inden, eller træet blev fældet, så ville han aldrig mere få lov at komme hjem til helvede. Man kan nok forstå, at djævelen blev forskrækket, da Dilino huggede løs på hans træ.

"Jeg må gøre ham bange, så han holder op med det," tænkte djævelen, og med sin mest skrækindjagende gravrøst råbte han; "Skrub af! Gå væk fra mit træ, din frække fyr. Jeg er en djævel, og jeg bor her. Hvis du igen vover at bruge øksen, så skal du få at se!"

"Hvad skal jeg få at se?" spurgte Dilino naivt og blev ikke spor forskrækket. Dumme mennesker er ikke så lette at gøre bange, fordi det tager nogen tid, før de forstår, hvad der er på færde.

"Øh, pas du bare på!" brummede djævelen, der ikke vidste, hvad han skulle finde på. Han kunne jo ikke komme ud af træet, så der var ikke meget, han kunne gøre. "Det vil være sikrest for dig ikke at prøve igen!", tilføjede han advarende.

"Jamen, hvis jeg har lyst, så gør jeg det!" svarede Dilino og huggede øksen ind i træet for tredje gang. Nu blev djævelen rigtig forskrækket. Den fyr var jo slet ikke bange for ham, han måtte sikkert være en stor og tapper helt, tænkte djævelen. Det var nok bedre at prøve at tage ham med det gode.

"Hør nu her," begyndte djævelen, "kan du ikke lade mit træ i fred. Hvis det er træ, du vil have, så kan jeg give dig lige så meget du vil og meget bedre end det her gamle træ, som er pilråddent."

"Nej, jeg vil ikke have træ, jeg vil have trækul," svarede Dilino.

"Godt, så skal jeg give dig trækul," lovede djævelen, "og meget bedre end du nogen sinde har set. Har du en sæk?"

"Ja, det har jeg."

"Kast den ned i hullet i træet, så skal jeg fylde den."

Dilino kastede sækken ned i det hule træ, og da han igen trak den op, var den virkelig fuld af trækul. Det var han godt tilfreds med, tog sækken på nakken og gik hjem. Sækken var temmelig tung, men heldigvis havde han ikke så langt at gå. Dilino var ikke nogen svækling - hvad han manglede i forstand, det havde han i kræfter - men han syntes aldrig han havde båret en sæk, der var så tung. Da han nåede hjem, var han helt forpustet og svedt. "Gudskelov, jeg klarede den," stønnede han, da han lod sækken falde ned på gulvet. "Her har I jeres trækul! Lad mig så få noget aftensmad, jeg er skrupsulten."

"Ja, det vil jeg tro," sagde den gamle kulsvier forbavset. "Dilino er nu ikke så dum endda. Han kommer virkelig med trækul." Den gamle lukkede op for sækken, og nogle stykker trækul rullede ud. Men hvad var det? De var jo kun sorte på den ene side, den anden skinnede som det pure guld.

"Hvad er det for noget mærkeligt trækul?" råbte brødrene og undersøgte nysgerrigt stykkerne.

"Hvor har du fået det fra?" spurgte hans far.

"Ved det ikke," svarede Dilino med munden fuld af stegte kartofler. "Jeg smed sækken ned i et hult træ, og en eller anden djævel fyldte den. Jeg kan ikke rigtig huske, hvordan det gik til." Og mere kunne de ikke få ud af ham.

Nu var sigøjnerne kommet på den grønne gren. Da de havde hakket guldets løs fra trækullene, solgte de det og fik så mange penge, at de ikke vidste, hvad de skulle bruge dem til. De to ældste brødre byggede sig hvert et hus og giftede sig.

"Skal du ikke også bygge dig et hus og gifte dig?" spurgte faderen Dilino.

"Hvad skal jeg med et hus?" svarede han. "Jeg vil hellere blive her hos dig og mor. Hvem skulle ellers lave mad til mig?"

"Det skal din kone selvfølgelig," sagde faderen.

"Jamen, hvor skal jeg få hende fra?"

"Du må se dig om efter en ligesom dine brødre. Vælg en sød og køn ung sigøjnerpige, så skal jeg gå til hendes forældre og anholde om hendes hånd for dig."

"Ja, ja," nikkede Dilino. "Gå du så til kongen og bed ham give mig sin datter."

"Kongen vil skam ikke give dig sin datter, selv om du har masser af penge. Du er en sigøjner, og det er hun ikke," svarede den gamle kulsvier. "Vælg du en af vores slags."

"Det har jeg ikke lyst til. Jeg vil have Prinsessen," vedblev Dilino stædigt. "Gå straks op på slottet og bed kongen, om jeg må få hende til kone."

"Du er et fjols. Kongen vil ikke engang høre på mig, han vil smide mig ud og pudse hundene på mig."

"Det vil jeg dog nok se!" sagde Dilino vredt, sprang op fra bænken ved ovnen, greb øksen og løb ud.

"Hvor skal du hen med øksen?" råbte faderen forskrækket. "Da vel aldrig til kongen? Dilino, for fanden ..."

"Det er ham, jeg skal ud til," afbrød Dilino ham leende og var ude ad døren.

"Den stakkels dreng er blevet helt tosset," jamrede moderen.

Dilino gik ud i skoven og lige hen til det hule træ. Han svingede øksen og gav stammen to kraftige hug.

"Skrub af!" skreg djævelen. "Skrub af, dumdristige! Hvis du ikke straks forsvinder, skal du få at se!"

"Det har jeg hørt før, det er lutter pral," sagde Dilino roligt. "Det er mig, du forærede kullene. I dag har jeg brug for noget andet. Hvis du ikke straks giver mig det, hugger jeg dit rådne træ til pindebrænde."

"Hvad er det, du vil have?" spurgte djævelen og var meget bange for, at Dilino skulle gøre alvor af sin trussel. Der var endnu syv måneder og syv dage til hans straf var omme.

"Jeg vil have noget, der gør usårlig. Tryllevand eller noget lignende. Folk siger, jeg er et fjols, så jeg ved ikke, hvad det skal være. Men du er en djævel, og de er kloge, siger man. Giv mig altså straks noget, der gør usårlig."

"Det er skam ikke så let," svarede djævelen modvilligt. "Tryllevand, siger du ... det hænger ikke sådan på træerne."

"Godt, så hugger jeg dit træ om!" råbte Dilino og gav den gamle mosgroede eg et ordentligt hug, så det knagede.

"Vent, vent!" skreg djævelen og var meget bange. "Jeg skal nok give dig noget tryllevand. Har du en flaske med?"

"Nej."

"Så skal jeg altså hekse en flaske frem," brummede djævelen. "Det tager skam sin tid."

"Det gør ikke noget. Jeg venter, jeg har tid nok," svarede Dilino barskt, smed øksen på jorden og satte sig under træet for at vente.

Der gik en rum tid, før djævelen lod høre fra sig. Så lød det inde fra træet: "Stik din hånd ned i træet, så skal jeg give dig, hvad du har forlangt." Dilino skulle lige til at stikke hånden ned i hullet, da han kom i tanke om, at man ikke skulle stole på en djævel. Måske ville han narre ham? Højt sagde han: "Kast flasken med tryllevandet herud, så griber jeg den."

"Du får altså ikke en ny flaske, hvis den går i stykker," sagde djævelen advarende.

"Du er nødt til at give mig, hvad jeg forlanger, det ved du godt," sagde Dilino, ellers hugger jeg dit træ om."

Djævelen blev så rasende, at det gamle egetræ rystede, men han kastede flasken ud. Dilino greb den behændigt og gik hjem.

"Tag tøjet af, far," sagde han. "Her har jeg noget tryllevand, som jeg vil gnide dig med, det gør dig usårlig. Så kan du roligt gå til kongen og anholde om Prinsessens hånd for mig. Hvis han skulle pudse hundene på dig, sker der ikke noget."

Først ville den gamle kulsvier ikke høre tale om det, men da sønnen blev ved at presse ham, gav han efter for at få fred. Da Dilino havde gnedet ham ind over det hele med tryllevandet, gik faderen af sted til slottet. Her ville de ikke engang lade ham komme inden for porten. Skønt han havde sit bedste tøj på, så de straks, hvad han var for en.

"Hvad vil du, sigøjner?" spurgte vagten.

"Jeg kommer for at bejle til kongens datter for min søn," svarede kulsvieren. Vagten lo naturligvis og smækkede porten i for næsen af ham. Men han gik ikke. Han dundrede på porten og råbte, at de skulle lade ham komme ind. Så blev den store port pludselig åbnet, og et kobbelt rasende hunde stormede ud og for lige løs på ham for at sønderrive ham. Men i samme øjeblik de nåede ham, begyndte de at pibe og hyle, stak halerne mellem benene og luskede tilbage, skønt han ikke så meget som løftede en hånd. Da tjenerne så det, blev de meget forundrede. En af dem løb ind i slottet og fortalte det til kongen.

"Der står en gammel sigøjner uden for porten. Han vil absolut tale med jer for at anholde om Prinsessens hånd for sin søn."

"Hvorfor har I ikke vist ham bort?" sagde kongen vredt.

"Det har vi gjort, men han bliver bare stående. Vi har også pudset hundene på ham, men de er bange for ham og tør ikke bide ham."

"Så tag den syvpundige kanon og giv ham et ordentligt skud krudt!" befalede kongen. Så lod de kanonen køre op og skød på sigøjneren og mente, at nu kunne der ikke være en stump tilbage af ham. Men da røgen var drevet bort, stod han der lige så spillevende som før og råbte, at han ville tale med kongen. Tjenerne løb ind til kongen og meldte, hvad der var sket.

"Det kan nu ikke være nogen helt almindelig sigøjner," tænkte kongen og lod kulsvieren hente. Da han kom, sagde kongen til ham: "Hvem er du, og hvad vil du?"

"Jeg er kulsvier," svarede sigøjneren. "Min søn har sat sig i hovedet, at han vil giftes med jeres datter, og han vil slet ikke høre tale om et afslag. Derfor har han sendt mig for at bede om Prinsessens hånd på hans vegne."

Kongen tænkte, at sønnen af en mand, der kunne stå for en kugle fra den syvpundige kanon, måtte være en mægtig troldmand, som det ikke var klogt at lægge sig ud med. Derfor sagde han: "Sig til din søn, at han må komme selv, så kan vi snakke om sagen."

"Det skal jeg," svarede kulsvieren og gik hjem.

Men rygtet var ilet forud for ham. Man sagde, at en sigøjner havde været hos kongen og bedt om Prinsessens hånd for sin søn, og kongen var blevet så rasende, at han havde ladet ham skyde med den syvpundige kanon. Da de andre sigøjnere hørte det, blev de meget vrede. Men kulsvierenes kone græd og bebrejdede sin yngste søn, at han var skyld i sin fars død.

"Hvorfor laver du ballade," svarede Dilino roligt. "Kig ud ad vinduet. Der kommer far jo."

Og i det samme trådte den gamle sigøjner virkelig ind ad døren.

"Nå, hvad sagde kongen så?" spurgte Dilino.

"Han sagde, at du måtte komme selv og præsentere dig, og så kunne I snakke om det hele," svarede faderen.

"Præsentere mig! Hvad skal det sige?" brummede Dilino. "Det er ganske overflødigt. Gå og sig til kongen, at han skal bestemme, når brylluppet skal være. Til den tid skal jeg nok komme, men ikke før."

"Jamen, du ved jo slet ikke, hvordan Prinsessen ser ud," sagde Dilinos mor. "Du vil da ikke sådan købe katten i sækken?"

"Det betyder ikke noget, hvordan hun ser ud, jeg er ligeglad," svarede Dilino. "Det vigtigste er, at hun er prinsesse, jeg vil ikke gifte mig med et almindeligt kvindfolk. Men hun skal bo her sammen med mig, lave mad til mig og vaske mit tøj som andre koner gør."

"Jamen, hvis hun nu slet ikke vil have dig?" blev moderen ved.

"Det vil hun nok," lo Dilino og lagde sig bag ovnen.

Så måtte den gamle kulsvier igen af sted til slottet. Da han havde afleveret sin besked, blev kongen så vred, at han lod ham smide på porten og sagde, at de denne gang skulle skyde på ham med den ottepundige. Det var den største kanon, han havde. Men det gik akkurat som sidst, sigøjneren tog ikke spor skade. Så blev kongen bange og lod ham hente. Han undskyldte mange gange og fastsatte en dag for brylluppet.

"Men vær rar og sig til din søn, at jeg håber, han møder pænt klædt på til brylluppet. Og hvis han vil bringe nogle gæster med, så må det være ordentlige mennesker. Jeg vil ikke have skandale, forstår du?"

Da den gamle far fortalte sønnen, hvad kongen havde sagt, lo Dilino højt. Så rejste han sig fra ovnbænken, tog en økse og gik ud til det hule træ. Han gav træet et par hug, og djævelen skreg indefra: "Er du nu der igen, din skurk?" Der var nu kun syv dage igen af djævelens straf.

"Ja, det er mig," svarede Dilino. "Men det er også sidste gang, jeg kommer og beder om din hjælp. Jeg skal giftes med Prinsessen og er nødt til at ordne en hel masse, som jeg ikke kender til, fordi jeg aldrig er blevet gift før."

"Hvad er det, du skal ordne?" spurgte djævelen.

"Ja, det er ikke til at vide, alt muligt." Dilino kløede sig bag øret. "Hvordan skal jeg vide, hvad der behøves? Giv mig magt til altid at kunne skaffe alt, hvad jeg i øjeblikket skal bruge."

"Og det tror du lader sig ordne sådan en, to, tre?" sukkede djævelen. Men da han så, at Dilino skulle til at svinge sin økse igen, tilføjede han hurtigt: "Jeg skal give dig, hvad du behøver, så jeg kan få fred for dig. Men husk, at det er sidste gang, jeg hjælper dig."

"Det har jeg jo lige sagt," mumlede Dilino.

"Nå. Du skal krybe op i træet her, det er en eg, så den har agern. Helt oppe i toppen er der et agern, det er af det pure guld. Det skal du plukke og passe godt på. Når der er noget, du vil have, skal du putte guldageret i munden og ønske, og straks går dit ønske i opfyldelse."

"Det lyder godt," sagde Dilino. Han klatrede op i træet, og da han kom helt op i toppen, så han det gyldne agern glimte på en af de yderste grene. Han fik fat i det og puttede det ned på bunden af sin bukselomme. Da han igen stod nede på Jorden, sagde djævelen:

"Det er altså kun et lån. Så snart jeg slipper ud herfra, kommer jeg og henter mit guldageret. Det var sandelig lykken mere end forstanden, der gjorde, at du fandt mig netop nu, hvor jeg ikke kan komme ud af træet her!"

"Sådan er det nu engang. Lykken er i reglen bedre end forstanden," lo Dilino og gik hjem.

Da den dag kom, som kongen havde fastsat til brylluppet, kravlede Dilino frem fra sin plads bag ovnen, strakte sig og gæbede. "Hvis jeg ikke husker fejl, er det i dag jeg skal giftes," sagde han. "Jeg går op på slottet."

"Herregud!" udbrød hans mor og vred sine hænder. "Du kan da ikke gå sådan, som du ser ud? Du kan da ikke komme til dit bryllup i krøllet og snavset tøj?"

"Jo, det er såmænd godt nok," svarede Dilino.

"Vil du slet ikke invitere os med?" spurgte hans mor bebrejdende. "Og hvad med vore venner? Når de hører, at du har holdt bryllup uden at invitere dem, bliver de fornærmede og vil aldrig mere se til den side, hvor vi er."

"De, der har lyst, kan jo komme," gryntede Dilino.

Kort efter var en sværm af pjaltede og snavsede sigøjnere på vej til slottet. Kun Dilinos mor og far var i stadstøjet. Dilino selv ville ikke høre tale om at pynte sig lidt. Oppe på slottet var alt parat til brylluppet. Der var inviteret gæster, der var hængt guirlander over porten og pyntet med blomster i alle salene. Bordet, hvor kongen og hans familie og gæsterne skulle sidde, bugnede af kostbare retter og fine vine. Prinsessen var i en hvid brudekjole og havde en krans om hovedet, men hun rystede af skræk for, hvordan hendes brudgom så ud. Alt, hvad hun vidste om ham var, at han var sigøjner og en stor troldmand. Hun var meget bange, men også lidt spændt på, hvordan han så ud.

Pludselig kom en af vagtposterne styrtende og fortalte stakåndet, at der var en skare pjaltede sigøjnere på vej mod slottet. De sang og skrælede, så det kunne høres langt væk. I spidsen for dem gik en ung sigøjner, der var den mest snavsede og pjaltede af dem alle sammen, og han råbte, at han var brudgommen. Da Prinsessen hørte det, udstødte hun et skrig og faldt besvimet om. Alt blev stor forvirring, og man havde meget besvær med at få hende til bevidsthed igen. Imens var sigøjnerne nået til porten. De dundrede på den og råbte, at de ville ind, da de skulle med til brylluppet. Den ulykkelige konge vidste ikke, hvad han skulle gøre. Hvis han ikke lod dem komme ind, blev brudgommen måske vred, og man vidste aldrig, hvad sådan en sigøjner-troldmand kunne finde på, måske ville han forhekse Prinsessen. Så sagde kongen, at de skulle lade sigøjnerne komme ind, men ikke længere end til slotsgården. De kunne få nogle borde og bænke at sidde ved, og man kunne give dem resterne fra taflet for de fine gæster oppe på slottet. Sigøjnerne myldrede ind i gården og slog sig ned ved bordene, men nogle af dem var så sultne, at de ikke kunne vente til maden kom, men klatrede op i et kirsebærtræ, der voksede i gården, og begyndte at spise bærrerne.

Kongen stod oppe i vinduet og så det hele og vred sine hænder. Men hvad skulle han gøre? Endelig fik de liv i Prinsessen og førte hende ned i slotskirken, hvor vielsen skulle foregå. Staklen var hvid som et lagen, hun turde ikke se op, men holdt blikket stift fæstet mod jorden, og da Dilino stillede sig ved siden af hende, så hun kun hans snavsede bare fødder og frynsede bukseben.

Det var et mærkeligt par, der kom op til alteret, hvor præsten stod og ventede for at vie dem. Men i det samme stak Dilino hånden i sin bukselomme, tog guldagernet frem og puttede det i munden. Og en, to, tre, var han ikke mere den snavsede sigøjner. Ved siden af Prinsessen stod en smuk, ung mand i en pragtfuld dragt af silke og brokade indvirket med sølv og guld. Hele hoffet slog hænderne sammen i målløs forbavselse. Prinsessen lagde jo også mærke til, at de snavsede bare fødder pludselig var forvandlet til et par smukke skinnende sko, hun løftede hurtigt blikket, og hendes kinder blussede af glæde, da hun så sin brudgom. Han var ganske vist lidt mørk i huden, men hans øjne strålede som stjerner, det smukke sorte hår krusede sig om panden, næsen var krum som et ørnenæb, og tænderne var som to rækker skinnende hvide perler.

Prinsessen, som selv var meget smuk, især når hun rødmede, blev straks dødeligt forelsket. Hun greb sin brudgoms hånd og sagde sit "Ja" så højt, at man kunne høre det helt uden for kirken.

Dilino så også på sin brud og var tilfreds, han havde ikke ventet, at hun var så smuk.

Da bryllupsgæsterne strømmede ud af kirken bagefter Dilino og hans brud, der klyngede sig til hans arm, ventede der dem en ny overraskelse. Der var ikke det mindste spor af den snavsede sigøjnerbande, der før havde larmet i gården. I stedet for sad der ved bordene, der nu var dækket med skinnende hvide duge, en række gæster i smukke klæder, og de opførte sig på den nydeligste måde. Men de var ganske vist noget mørke i huden. Fra retterne, der stod på bordet foran dem, kom den mest vidunderlige duft, der gjorde kongens gæster ganske misundelige.

Kongen trak sin overhofmester til side og hviskede til ham: "Du har vel ikke ladet den mad, mine gæster skulle have, servere for disse fremmede?"

"Nej, Deres majestæt," svarede overhofmesteren. "Det er noget, der er meget bedre, jeg ved ikke, hvor det kommer fra. Og se på deres guld- og sølvservice, så fint har vi det ikke."

Det vidste kongen kun alt for godt, og han var glad ved, at han ikke havde afslået at give sin datter til denne sigøjner, for han måtte være en mægtig troldmand. Og sådan en er det rart at være i familie med. Men en af kongens gæster, der var en rigtig lækermund, løftede låget på et af de duftende fade, da han gik forbi. Da de bagefter sad ved taflet, og den første ret blev båret rundt, sagde han til sin sidemand: "Det er uforskammet, vi kun får kylling, men til dem nede i gården har kongen ladet stege fasaner!" Hans bemærkning gik fra mund til mund, og alle kongens gæster blev fornærmede, og den ene efter den anden rejste sig og tog hjem. Til sidst sad kongen alene tilbage sammen med Prinsessen og Dilino. Men nede i gården blev de ved med at feste, der syntes ikke at være ende på de eksotiske retter i sølvfadene og de fine vine i krystalpokalerne.

"Dette her er lidt trist," sagde Dilino. "Lad os gå ned i gården til mine venner."

Så gik de ned i slotsgården. Sigøjnerne gjorde plads for dem. Kongen morede sig udmærket og indrømmede, at han aldrig havde smagt noget så lækkert. Men Prinsessen spiste ikke ret meget, hun sad hele tiden og så på sin brudgom.

Til sidst rejste Dilino sig og sagde: "Kom kone, nu er det på tide, vi ta'r hjem."

Prinsessen sprang glad op, og kongen sagde, at han ville lade spænde for kareten. Men Dilino slog afværgende ud med hånden. Så stak han guldagernet i munden, og straks stod der i slotsgården en prægtig karet, forspændt med seks kulsorte heste. Kongen kunne næsten ikke få øjnene fra de smukke dyr, men så hjalp han sin datter op i vognen og trykkede Dilino en pung fuld af gulddukater i hånden, det var medgiften. Nu holdt der også en række andre kareter i gården, som Dilinos forældre og alle sigøjnerne steg ind i. Det lange optog kørte ud ad porten. Kongen stod og viftede med sit lommetørklæde og havde tårer i øjnene af glæde over, at hans datter var blevet så godt gift.

De havde ikke kørt ret langt, før Prinsessen vendte sig mod sin mand og sagde: "Hvad hedder du for resten?"

"Dilino," svarede han og glemte, at han stadig havde guldagernet i munden. Det røg ned i halsen på ham, og han var ved at kvæles. Da Prinsessen så, at han blev helt blå i ansigtet, gav hun ham et kraftigt dunk i ryggen. Guldagernet fløj ud af Dilinos mund og ned på jorden ved siden af kareten.

"Stop, stop!" råbte Dilino, så snart han havde fået vejret igen. Men det var allerede for sent. For der ved vejkanten stod pludselig djævelen ude fra skoven. Han bukkede sig ned, greb guldagernet og råbte triumferende: "Nu er det slut med din lykke, sigøjner! Fra nu af har du kun din forstand!" Så lo han en satanisk latter og var væk, mens der bredte sig en væmmelig svovllugt over vejen.

Men også kareten og hestene var borte. Dilino stod barfodet i sine pjalter ved siden af den skrækslagne prinsesse og omgivet af de snavsede og pjaltede sigøjnere, der råbte og skreg i munden på hinanden.

Kongen var imidlertid gået ud på balkonen over slotsporten for at se efter de bortdragende og blev vidne til, hvad der skete. Han råbte på en af sine officerer og gav ordre til at sætte efter sigøjnerne med et kompagni soldater og bringe Prinsessen tilbage.

Imens gik Dilino sammen med Prinsessen og sigøjnerne videre til fods. Prinsessen græd bittert.

"Hvad græder du for?" spurgte Dilino brysk. "Du fortryder måske, at du har giftet dig med mig, fordi jeg er sigøjner?"

"Nej, det er ikke derfor jeg græder," svarede Prinsessen. "Det er, fordi soldaterne kommer efter os. Kongen så, hvad der skete og har sikkert sagt, at de skal hente mig tilbage."

"Og det synes du ikke om?" spurgte Dilino. "Vil du blive hos mig, selv om jeg kun er en fattig kulsvier og sigøjner?"

"Du har da min medgift," svarede Prinsessen. "At du er sigøjner, gør mig ikke noget. Jeg kan lide dig."

"Så hold op med at græde. Jeg skal nok ordne det," sagde Dilino og standsede. Da soldaterne kom ridende, sagde han til officeren: "Hvad vil I?"

"Kongen har befalet os at hente Prinsessen tilbage," svarede officeren og trak sin sabel.

"Jamen, hun har ikke lyst at gå med," svarede Dilino. "Hun er lovformeligt gift med mig og vil blive hos mig."

"Er det sandt, prinsesse?" spurgte officeren. "Vær ikke bange for sigøjneren. Sig ham lige op i ansigtet, at han lyver. Hvis du ønsker det, skal jeg hugge ham ned på stedet."

"Så må du hellere hugge mig ned," sagde Prinsessen, "for jeg elsker ham og vil aldrig forlade ham."

"Når det forholder sig sådan," svarede officeren, "så må det blive din egen sag, og jeg kan ikke gøre noget. Farvel!" Så vendte han sin hest og galoperede sammen med soldaterne tilbage til slottet.

Prinsessen fortrød aldrig, at hun havde giftet sig med sigøjneren. Efter at Dilino ikke længere havde en djævel til hjælper, blev hans forstand meget bedre. Han var nu ikke "Tossen Dilino" men blev en dygtig kulsvier. Prinsessen og Dilino levede lykkeligt sammen og fik mange børn, og hvis de ikke er døde, så lever de såmænd lykkeligt den dag i dag.